

**R. P. Christophori De Ortega È Societate Iesu, Quondam
Scolasticæ Theologiæ publici Professoris, ac ejusdem
Facultatis Præfecti ... Theologia Controversiarum
Dogmaticarum, & Scholasticarum, de Divina ...**

**Ortega, Cristóbal de
Lugduni, M.DC.LXXX.**

1. Habitibus supernaturalibus, & auxiliante gratia ornati Angeli in primo
suæ creationis instanti extiterunt.
-

[urn:nbn:de:hbz:466:1-94285](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-94285)

DISPUTATIO III.

De iis que Angelis in creationis physico instanti adfuerunt.

MULTA disputationi huic Theologica, cuiusque questionibus præmittenda essent de speciebus impressis Angelorum, undeque, & quando, & quorum obiectorum eas naturaliter habeant: ac insuper de naturalibus eorum cognitionibus, nisi ea pure philosophica essent, sicut reliqua que idcirco tomo secundo controuersarum philosophicarum controuersia victima de Angelis disputauimus. In præsentia ergo ea solum disputanda sunt, que præter naturalia, ad viam statum Angelis, indebitè omnino, ac super naturæ debitum, eis sunt à Deo ornata, vt æternam beatitudinem mereri de condigno, demereri que poterint, atque ea item quibus fuerint de facto promeriti, vel que & si naturalia, ad merendum, demerendumque necessaria sint, vt libertas, atque exercitium ipsius, prius autem de habitualibus deinde de actualibus donis, ac de iure de libertatis exercitio in instanti illo primo, meritoque subinde, ac demerito pro instanti eodem agemus.

QVÆSTIO I.

De donis supernaturalibus, in quibus Angeli ex parte actus primi ad operandum creati à Deo sunt.

Ona supernaturalia hæc diuisimus in ea, quæ à Deo, nil creatura rationali, ac in re præsentia, Angelo cooperante, se ad illa disponendo, vel quouis alio, quam receptiuo modo concurrente infunduntur: atque in ea ad quæ recipienda sese, Angeli, aut quæuis alia creatura rationalis disponit vel aliquo, alio modo concurrunt, præterquam donorum receptione, vt, et si non dispositiue, & meritorie, alii materia apte appositione ad prædestinationem suam, & auxilij efficacem, cuiusque, quia talis, liberam, ac prorsus liberalem, & omnino gratuitam donationem à Deo prædestinati concurrunt. Similiter auxilij huius efficacis donatione, opera etiam bona, ex ipso à nobis effecta donare Deus, & vere dicitur, scilicet in radice congruæ vocationis, vt sapientia Augustini phrasè, & explicatione docemus, & hæc quidem ita à Deo donantur, vt se solo, ac sine nobis amplius, quam receptiue concurrentibus, donari à Deo nequeant, vt de se patet. Prima vero alia supernaturalia dona, et si, sine nobis plus aliquid, quam receptiue concurrentibus donari à Deo absolute possint, tamen etiam amplius concurrentibus nobis, & idem de Angelis esto, possunt à Deo donari, vt patet in gratia habituali & gratum formaliter faciente, ac reliquis per se infusis supernaturalibus donis, & auxiliis entitatis sumptis, quæ nihil nobis ultra eorum receptionem apponentibus à Deo sæpe donantur, vt in baptismo paruulorum cernitur: quibus, & gratia, & fidei, spei, & charitatis habitus à Deo infunduntur, adultis vero tam extra, quam intra sacramenta, nec gratia nec supernaturales illi habitus deferuntur, ni præscriptam dispositionem ex Dei auxiliantis gratia de suo vterius apponant. Duo igitur examinanda hic erunt. Primum: an in instanti creationis suæ præfata supernaturalia

Christoph. de Ortega de Deo Pno. Tomus II.

donata Angeli omnes à Deo receperint: secundum an, vltra receptionem, plus aliquid voluntatis propriæ arbitrio de suo posuerint, quo se disposuerint, vel aliquo alio modo, vt ea à Deo donarentur, concurrerint.

CERTAMEN I.

Habitibus supernaturalibus, & auxiliante gratia ornati Angeli in primo sue creationis instanti extiterunt.

Prima sententia docet: Angelorum nullam gratia sanctificantem, ac subinde eam consequentibus supernaturalibus donis, & habitibus ornatum in primo sue creationis instanti extitisse, et si boni postmodum esse fuerint ornati. Sic censent Hugo Victorinus. 1. de sacrament. p. 1. c. 19. & 12. Rupert. 1. de Trinit. c. 16. Magister in 2. dist. 3. 4. & expressius 3. c. 2. Bona. dist. 4. a. 1. q. 2. Ricardus. 2. 2. q. 2. Argent. q. 1. a. 2. Bassoli. q. 1. a. 1. & Egid. q. 1. a. 4. Antihodoren. 2. Hom. tract. 1. c. 1. Henric. quodl. 4. p. 10. sub med. Marfil. in 2. q. 4. a. 1. Alex. Alenc. 1. p. q. 19. m. 2. id quod probabile reputat Gabriel in. 4. d. 5. q. 1. a. 2. vi. & eius oppositum: Scotus vero præfata. d. 5. q. 5. i. 5. Ad inquirendum, anceps hæret: sicut, & in eo, an demones in via ante lapsum fuerint: sicut, & in eo, an huius sententiæ fundamenta à ratione, non tam absolute hanc conclusionem probant: quam aliam: nempe, non nisi ex meritis suæ propriæ operationis, ex Dei auxilio gratiam, & reliqua dona, ipsam consequentia, obtinuisse, quod erit postea examinandum: & an inde bene inferant dari à Deo non potuisse, in primo instanti creationis, se ipsis ex meritoria dispositione fuerint donata: quod ex dicendis, q. 3. subtilius & clarius, quam hæcenus ab scholasticis, examinabitur. Cæterum ab auctoritate præsentem conclusionem probant ex Ioanni. Papa c. visis. 16. q. 2. dolet (inquit de diabolo) & erubescit charitatem, quam in calo nequit habere, homines confantes ex lutea materia tenere in terra, non ergo habuit charitatem, quam non potuit, Gregorius. 32. Moral. c. 2. 5. alias. 18. editionis Paris. anno 1572. id Ezechiel. 28. Aurum quoque decoris tui, & foramina tua in die qua conditus es præparata sunt: ita de lucifero Angelorum ornamento exponit. Huius lapidis foramina præparata sunt: quia videlicet capax charitatis est conditus: quasi repleti voluisset, stantibus Angelis, tanquam positis in Regis ornamento lapidibus, potuisset inherere. Sub inferius. Habuit ergo lapis iste foramina: sed per superbia vitium charitatis auro non sunt repleta: cui expositioni Patres, & interpretes alij consentiunt approbati à nostris Gaspare Sanchez, & Cornelio à lapide, ad eum locum.

2. Et quamuis hæc de malis Angelis, in eorum capite lucifero dicantur, cum tamen in instante creationis, nondum mali, & demones erant, à bonis discreti, sed conditionis cum his communis, idem ipsum de bonis Angelis in hac q. videtur Patres censere. Verum hæc actum charitatis, vt summum, non habitum Angelis malis negari. Secundo: nullam negant, sed cum perseverantia, seu perseverantem. Illud enim sonat verbum illud tenere (iuxta id tene quod habes, ne alius accipiat &c.). Quod primo loco de hominibus dicitur à Ioanni. Papa & contraponitur illi habere, quod Angelo negatur, imo & contraponitur tatem habere, seu conseruandi, potentiam non quidem absoluta, & antecedens, sed demonis vitio, & inertia consequens negatur, quemadmodum Discipulis exprobrans Dominus aiebat. Non potuistis una hora vigilare mecum, & hispane dicere de eo, qui negligentia, magnæque fortune abusu eam amittit. El no pudo cōseruarse en su fortuna, id est, no su por su mala industria conseruarse. Gregorius sententia, & eius loci interpretatio, nil aliud continet, vt patet ex illis verbis. Stantibus Angelis bonis scilicet, qui stant, quia steterunt, in charitate

Regi huic aptari aliquomodo à Valquez, & reliquis, non probat de eo esse ibi litteralem sermonem, siquidem, ut de eo figuratus sermo, & sensus à Propheta intentus, ut diximus, sit adaptari, ea omnia aliquomodo debent, vnde restat alicui scrupulus contra hac litteralem textus huius de diabolo interpretationem posset ex illis verbis, suboriri. *In multitudine negotiorum tua repleta sunt interiora tua iniquitate, & peccati quæ Regi Tyri in mari posite, ac subinde mercium negotiationi opportuna vrbis, conuenient videntur, quam diabolo Luciferi maxime cum vna ambitus, ut superbia negotiatione, & peccato, non autem pluribus peccatis liquerit, eicteque de celo fuerit, ut pluribus placeat.* Verum citati, pro hac interpretatione nostra Patres nominatim Hieronym. Theodor. & Apollinar. cupiditate nullam ambitionem qua Dei similitudinem, & equalitatem Luciferi petiti significari aiunt, & quamvis difficultati ex verbo *multitudine* tactæ non occurrant, quia nec ea ipsis occurrit, facile respondeo. Primo non vno solo peccato Luciferum in via statuta deliquisse, sed multis, ut d. 4. & 5. ostendam. Secundo: esto vno solo peccasset multitudinem Dei magnitudinem proprie, & elegit apud Latinos significare: præsertim, cum de animi affectibus, ut in præfati sermo: ut de additissimo pietati, & cultui in Deum, Sanctosque, aut in pauperes animo elegantissime, multos in pauperes, Sanctos, ac Deum atque in se quapiam quam vehementer desiderat, anxique procurat, multos dicitur, qua etiam acceptione & phrasi, *multus ad ignoscendum Deus dicitur* Itai. 55. num. 7. Hic ergo multitudo negotiationis Luciferi ad equalitatem cum Deo magnitudinem vehementer, & ardoris, quo eam desiderabat eleganter significat, iam vero sapientia decore, & lapidibus nouem ornamenti, & comitatu ignitorum lapidum, in quorum medio conditus fuit & per peccatum eiectus, ornamenta gratiæ, virtutum, ac supernaturalium donorum significari docent, passim Patres, profusus Gregor. 32. moral. cap. 18. alias 25. & Scholasticus, atque interpretes omnes etiam, qui litteralem sensum eis verbis de diabolo esse negant, & figuratum solum de eo admittunt. Ex quo conclusio nostra, omnium Patrum, & Doctorum Catholicorum esse ad hunc locum probatur. Cui non opponitur Augustinus. 11. de Genes. ad litter. c. 25. solum enim contendit non posse hunc locum de demone intelligi, neque inde colligi illum prius in gratia fuisse: intelligit enim primum de literalis sensu, ac inde secundum ut fidei dogma probari non posse, tanquam ibi ad litteram taditum. Cyrilli. vero Alexandr. 3. & Ioannem, cap. 39. esse litteraliter de Tyri Rege doctum censet figurato sensu de diabolo ab Spiritu sancto dictum docet illis verbis. *Quia, & necessaria quadam ratione diabolo accommodare persuadetur.* Nisi vero his figuratus sensus intentus ab Spiritu sancto, & eius Propheta eo loci fuerit nulla applicationis ad diabolum necessaria ratio nobis erit. Quare ex hoc loco diaboli, & reliquorum subinge Angelorum malorum, ut & bonorum omnium creatio in excellentia gratiæ, & donorum supernaturalium (quam non autem naturalem, peccato amiserunt) certò, inferri Cyrillus docet, cum aliis, qui locum litterali sensu & diabolo intelligunt, & in eo aduerfaretur Augustino, nisi, hic, ut dixi, de literalis sensu, non autem figurato loqueretur.

6. Probatur quarto: ex B. Iudæ epistola canonica, num. 6. *Angelos vero, qui non seruauerunt, suum principatum, sed dereliquerunt suum domicilium &c.* Eo quippe loco principatus, & excellentia naturæ, & conaturalium ipsi donorum (quem demones adhuc retinent, & seruant) intelligi nequit, ut patet: quare gratiæ, & donorum supernaturalium excellentia, & principatus, quem peccato amiserunt, ac boni Angeli seruauerunt procul dubio est. Quinto probatur ex Ioan. 6. ubi de diabolo dicitur. *In veritate non fuit.* Veritas, quod gratiæ, & dilectionis Dei status est, ut constat ex eius epist. 1. cap. 3. & epist. 2. & 3. scilicet: stare vero persistit in eo, quod quis habuit, & vocis proprietate, & scripturæ etiam phrasi significat iuxta illud. 1. Corinth. 1. *Qui stat videat, ne cadat.* Nec

Christoph. de Ortega de Deo vno, Tomus II.

fatis est stare in scriptura idem tantum, quod habere aliquando significare. Id enim solum probat aliquando à proprietate voces in scriptura distrahí: cum scilicet ex adiunctis, absurdum aliquo Theologico, si proprie accipiuntur, in sua proprietate non vsurpari iuxta sæpe ab Augustino, & à nobis, Theologisque reliquis memoratam, peruenit. Ti. onij regulam interpretanti sacram scripturam, quæ in Iudæ testimonio, non eueniunt, neque in versu illo Psalm. 1. *Beatus vir, qui non abiit in consilio impiorum, & in via peccatorum, non stetit, ubi stare idem quod ingredi, ac primo habere peccatum, valere contendit Vazquez, atque in illud abiit, ut synonyma prima secunda hæc clausula sit, cuius tamen oppositum, tertia eius versus clausula suadet. & in cathedra p. silentia non sedit: quæ permanentiam in peccato significat, imo & aduersantis sententiæ versus sequentes. Sed in lege Domini voluntas eius, & in lege eius meditabitur die, ac nocte, & erit tanquam lignum, quod plantatum est secus decursus aquarum &c.* Qui singula & omnia persequerantiam in bono persistentiam impiorum in malo, de iustis, negat aduersam plane significant. Ex Patribus probatur conclusio Basil. in id Psalm. 32. *Verba Domini celi firmati sunt, scribit. Angelos initio ut essent verbum opes omnium condidit: sanctificationem vero simul impendit ipsi Spiritus sanctus subinfertur. In prima constitutione, & quasi quadam conspersione sua substantia simul insusum habuerunt sanctitatem.* Damascen. 2. de fide cap. 3. per verbum igitur Angelos omnes creati sunt, ac per sancti Spiritus sanctificationem: omnes perfectionis numeros, acceperunt. Addit & c. 4. diabolum amisisse honorem, & splendorem, in quo à Deo creatus est: ex naturalibus autem nil amisit, similiter Anastas. quæst. 61. sacre Scripturæ. t. 6. Biblioth. Patrum, demones à melioribus ad deteriores prolapsos, & honorem in quo sunt creati, priuatos ait. Theodoret. ab ipso citatus, lib. de Dei cultu, & lib. 5. hæreticæ fabul. c. de diabolo, & demonibus eos ab statu suæ creationis excidisse docet ex illo Ioan. 8.

7. Hieronym. in id Osee. 3. *Dilexerunt vinacea vinarum de filiis Israel, ait sicut demones, qui lapsi de propria dignitate, & nobis antiqua gratia possidentes aridi sunt, & in id Iob. 4. & in Angelis suis repperit prauitatem.* Dicitur de diabolo ait, qui quondam sanctus ab ea sublimitate Angelica decidit Magnus Gregorius ubi proxima ad Ezechiel. 28. *In medio lapidum ignitorum perfectus ambulasti.* Explicat, Quia inter Angelorum corda charitatis igne succensa clarus gloria conditionis exiit, & subinfertur recte cum Cherub extennum dici ait, quia comparatione claritatis suæ cæterorum claritatem obscurant. Eo item capite decimo, octauo alias 24. ait, quid namque boni non habuit, si signaculum similitudinis Dei fuit. Prosper 1. de vita contemplatiua capite tertio, scribit Angelos fuisse, sine peccato creatos & ad seruandum Deum feliciter institutos, sine gratia vero, cum auxiliante, tum sanctificante, absoluta illa, & felix institutio esse non potest. Isidoro primo sententiarum seu de summo bono, capite duodecimo sententia septima fuit quidem (diabolus) in veritate conditus, id est in gratia, ut vidimus numerum sextum, sed non stans parum à veritate est lapsus. Anselm. de casu diaboli capite quarto, decimo septimo, vigesimo septimo, omnes Angelos in gratia conditos supponit quam mali initio, id est sub initium, amiserunt. Augustinus 11. de ciuit. Dei, capite decimo tertio. Nullo modo secundum aliquod temporis spatium prius erant illi spiritus tenebra (Angelos diximus) sed simul, ut facti sunt, lux facti sunt: non tamen ita tantum creati, ut quomodo essent, & quoquo modo viverent, sed etiam illuminati, ut sapienter, beateque viverent ab hac illuminatione auersi quidam, Angeli non obtinuerunt excellentiam sapientis, beateque vite, quæ procul dubio, non nisi æterna, æternitatisque sua est certa, atque secunda, sed & rationalem vitam (licet insipientem) sic habent, ut eam non possint amittere, nisi si vellent. Quare cum autem antequam peccassent, illius

O 2 illius

illius sapientia fuerint participes definire quis potest. Qui non solum de illuminatione gratiae auxiliantis ad aeternae beataeque viuendum; sed & iustificantis, & gratum facientis intelligi necessario debent: tum quia hic solum gratia, ut lux, tenebris peccati contradicens, quam initio Angelis tribuit; tum, quia absque ea vitam aeternam suo etiam bonorum operum industria, & bono auxilium vsu adhibitis absolute obtinere de facto, & condigno non possent ut potuisse absolute tam bonos, quam malos Angelos asseritur capit. 15. etiam malos Angelos in veritate, seu gratia creatos ait, & lib. 12. cap. 9. sub init. Omnibus Angelis naturam, & gratiam Dei-que amorem simul cum natura datum ait: *Vnde (subdit.) sine voluntate, hoc est, Dei amore, nunquam Sanctos Angelos fuisse credendum est: isti autem, qui cum boni creati essent, tamen mali sunt, mala propria voluntate, quam bona natura non fecit &c.* Aut minorem acceperunt diuini amoris gratiam, quam illi, qui in eadem persisterunt; aut, si vtrique boni aequaliter creati sunt, istis mala voluntate cadentibus, illi, amplius adiuti ad eam beatitudinis plenitudinem, unde se nunquam casuris certissime sciunt, perueniunt. Quibus, & cum gratia auxiliantis adiutorio, & diuini (saltem habitualis) amoris gratia maiore, vel minore, vel aequali creatos Angelos omnes ait, denique de corrupt. & gratia. capite decimo in naturali beatitudine (quae absque iustitia, & sanctitate operum, saltem habituali esse nequit) eos omnes creatos docet.

8. Porro à ratione Theologica naturali quaestio hæc (vti, & reliquæ de facto) probari satis solide nequit, et si aliquæ sint satis verisimiles certam. 2. commodius producende; ex quibus robur etiam accipiet Theologica hæc, quæ communiter pro hac conclusione à paritate produciuntur. Etenim proproparentes homines in iustitia, & sanctitate, ac reliquis donis supernaturalibus ad opera condigna vite æternæ, ad quam vti ad finem condebantur creati à Deo sunt, vt controu. Sequentes, & vltima. d. 1. quaest. 1. multo ex scriptura, Patribus, & conciliis robore adiuncto, ostendimus. Cuius ratio est: quia in iis, quæ à Deo prosunt, & à nostro arbitrio independentes, sunt, & ad finem aliquem ordinantur, & in se perfecta, & omnibus, ad finem consequendum necessariis instructa produciuntur de facto: vt in creatis cunctis patet, & ex axioma dogmatico, *Dei perfecta sunt opera*, quatenus scilicet, ex parte eius, huc per ipsum est; atque gratia, & supernaturalia dona ad naturæ rationalis perfectionem, & finem æternæ vite, ad quem tam Angeli, quam homines creati à Deo sunt, necessaria sunt, & de se vtrique independentes à suo arbitrio à Deo donantur, & ad eum finem ordinantur: ergo æque Angeli, atque homines primi gratia, eiusque donis instructi, creatique sunt. Ex hac vero ratione paritatis ab homine ad Angelos, cum aliis donis habitualibus virtutum, tam intellectus, quam voluntatis per accidens etiam in fucis, (de quibus cita. 9. dicemus) creatos Angelos fuisse consequens est. A ratione, nil solidum huic conclusioni aduersatur. Illud enim vetustiorum argumentum à pari etiam: quod si scilicet homo, in sanctitate & gratia Dei creatus non fuisset, ni maiora incitamenta, & infirmiores naturam ad malum haberet: ergo nec Angelus. Sed antecedens falsum est: parumque in fide tutum post Tridentinum à nonnullis reputatur, de quo loco citato. Quod autem primus homo, ad malum, ac debiliore naturæ ad resistendum tentationibus sit, (vnde consequentia nostra posset debilitari, in vitis pure spiritualibus est etiam falsum: nec si verum foret, gratia habituali formaliter sanctificante carnis rebellio tollitur, sed auxiliante intrinsecus, vel extrinsecus externa protectione, vel ea demum gratia, quæ peccati fomes extinguitur, aut ligatur, vt controu. de incarnatione diximus, & controu. sequente dicemus: quare maioris incitamenti ad peccandum, & infirmitatis naturæ humanæ titulo gratia habitualis ei potius, quam Angelicæ, prouidenda à Deo non fuit.

9. Neque vero Augustinus. 11. de ciuit. c. 12. qui pro antecedente firmando ab aduersariis adducitur, dixit: Iu-

stos quosuis in natura lapsa homines, quoad spem futuræ boni beatiores esse Adamo in paradiso, quod fieri non posset, si in gratia, & sanctitate Adamus tunc fuisset, sed solum iustos, qui certi ex Dei reuelatione de futuro bono & beatitudine esset, de qua Adamus certus in paradiso non fuit. Sed nec ratio, secunda aduersariorum, quodquam præstat, quod scilicet, si creatus in gratia Angelus fuisset illam se habere, & medium necessarium fuit ad æternam vitam consequendam esse: optime noster, quare nec peccasset superbiendo delectatione propriæ potestatis, vt Augustinus ibi proxime, & alij Patres, & scholastici docent, sed cognitio euidens, & certa fuit illius status in gratia, vbi primum fuit in via statu sub lite est: maxime, in primo illo instanti dilectionem actualem Dei super omnia deliberatam, non habuerunt, vt verius censetur, de quo infra ex instituto propria quaestione eo vero admisso, poterunt absolute peccare, non solum de propria potestatis naturalis, sed & donorum illorum, est à Deo acceptorum, arrogatione, delectatione, & superbia, vt postea de eorum peccato agentes, ex multis patribus, & scholasticis dicemus. Sola enim Dei ratio clara est, quæ ex parte actus primi creaturam rationalem ad Dei amorem super omnia eiue gratia, & amicitia habitualis conseruationem determinat, atque ab eis abscedendo, & peccandi aboler potestatem. Tertia ratio, quod, sicut post primum peccatum statim Angeli damnati sunt, ita, & boni post primum meritum essent beatitudinem consequuti: adde, & malos (quos aliquem, vel aliquot actus meritorios in via eliciisse commune apud Doctores est) eam etiam consecuturos statim videri, nec ibi permittendos: & enim gloria, aut damnatio non nisi præcho via statu, & post eius terminum, conferenda Angelis, vt nec hominibus, fuit. De status vero spatio via Angelorum, cuiusque termino accurata restat disputatio. Illud certum nunc sit: non quouis meritorio actu Angelico cum iustitia, sed eo solum vt summum, qui præcepti ipsius specialiter impositi obseruatio essent, aut transgressio: quo dicta ratione carent. Ceterum conclusionem, nolite huic aduersari præcisè, plusquam temeritatis, notare (ne nunc quidem) minime licet. Allere autem, in primo instanti creationis peccatores exiisse aliquos (adhuc notat Soz. lib. 7. cap. 1. 9. num. 6. Vazquez d. 2. 3. cap. 1. num. 6. 4. *Aliorum testimonium esse graui censura dignum: Sanctus Thomas esse erroneum. Sanctus Bonaventura ad hæresin accedere: quæ magnum fundamentum habentes concilio becharen. 1. can. 7. (qui est 6. epistola. 91. Leonis magi contra Priscillianistas, ab eo concilio approbata) vbi hæc: Si quis dicit diabolum, non fuisse prius Angelum, etiam à Deo factum &c. anathema sit, & quauis oculis erroris Priscillianis interfeceratur, cum ea omnia damnetur, negare diabolo prius bonum, cum primum saltem creatus à Deo fuit, aperte damnatur, & bonitate non solum physica, sed moralis iustitiæ, saltem negatiue per carentiam peccati aperte damnatur: quare Eugubinus, qui Angelis malis in creationis instanti peccatum affixit, merito graui multatur nota à nostro Vazquez proxime, & aliis.*

CERTAMEN II.

Angeli, pro naturæ perfectione, inaequaliter gratia, & donorum habitualium participes: fuere in instanti creationis, non autem ex merito, aut dispositione aliqua, quouis modo propria.

2. *D* Vas difficultates Theologicas hoc certamine profligabimus, vti ex prælo titulo patet. Primum est.